

Остаточний діагноз

КУПИТИ

Погляд ізсередини на роботу лікарні

- Серія художньої літератури «КУЛЬTREAD»
- Роман було екранізовано в 1961 році

Шпиталь провінційного містечка давно чекав на зміни. Кент О'Доннел, новопризначений завідувач хірургічного відділення, готовий до них. Свіжі відкриття у медицині, передові дослідження, сучасні підходи до лікування - ось на яких засадах, на його думку, має базуватися робота закладу.

Але не всі колеги підтримують його ідеї. Найбільший противник реформ - патологоанатом Джо Пірсон. Він звик довіряти тільки собі. Доктор Пірсон має значний досвід, авторитет, а найважливіше - зв'язки. Йому до снаги ускладнити життя новому керівнику. У руках Джо - остаточні діагнози кожного, хто потрапляє в цю лікарню. Але, може, настав час поставити діагноз самому собі?

Одного пекучого літнього ранку життя у шпиталі Трьох Округів вирувало і струмувало, наче система течій навколо острова у відкритому морі. За стінами шпиталю жителі Берлінгтона, що в Пенсильванії, знемагали від спеки: у тіні термометри сягали позначки 33 градуси, а відносна вологість повітря становила аж 78 відсотків. А біля металургійних заводів і залізничних колій, де затінку було менше, показання термометрів, якби хтось надумав їх виміряти, були б значно вищі. У приміщенні шпиталю було прохолодніше, але не набагато. Серед пацієнтів і персоналу тільки щасливчики або впливові особи могли сховатися від задухи у приміщеннях з кондиціонерами.

У приймальному відділенні на першому поверсі кондиціонера не було, тож Мадж Рейнольдс потягнулась до шухляди по п'ятнадцяту суху серветку за сьогодні, а тоді обтерла обличчя й вирішила, що настав час знову вийти і ще раз скористатися дезодорантом. Тридцятивосьмирічна міс Рей-нольдс була завідувачкою приймального відділення, а також затятою прихильницею реклами різних засобів жіночої гігієни. Унаслідок цього найменший прояв власної антисанітарії викликав у неї жах, тож у спекотні дні вона курсувала регулярним маршрутом від свого столу до жіночого туалету. Але спершу, вирішила вона, їй слід знайти чотирьох пацієнтів, яких треба покласти до лікарні після обіду.

За кілька хвилин до того з відділення прийшли звіти про виписку, з яких випливало, що додому відпустили двадцять шість пацієнтів, а не двадцять чотири, як очікувала міс Рейнольдс. З урахуванням двох померлих уночі звільнилося чотири місця, а це означало, що з довгого списку очікування можна обрати чотири прізвища й запросити на негайну шпиталізацію. У чотирьох домівках Берлінгтона й за його межами четверо пацієнтів, які очікували на цей дзвінок чи то з надією, чи з острахом, тепер пакуватимуть найнеобхідніше й покладатимуться на досвідчених лікарів з Трьох Округів. Тримаючи в руці шістнадцяту

серветку, міс Рейнольдс розкрила теку, ближче посунула телефон і почала набирати перший номер.

Поліклінічному відділенню пощастило більше, ніж приймальному. Воно розміщувалося в протилежному крилі першого поверху, і приймання пацієнтів тут ішло повним ходом. Коли надходила їхня черга ввійти до одного із шести кабінетів, розміщених на поверсі, вони принаймні могли насолодитись кондиціонованим повітрям. У тих шести кабінетах шість фахівців присвячували свої виняткові таланти тим, хто не міг чи не бажав платити за консультацію в базовій поліклініці шпиталю в центрі міста.

Старий Руді Германт, який періодично працював на будівництві, коли його змушувала до того родина, сидів, розслабившись, у прохолодному й затишному кабінеті доктора Мак'юена, отоларинголога, який саме оглядав Руді й намагався встановити причину прогресивної глухоти. Насправді Руді глухота не дуже заважала. Коли старший син хотів, щоб той зробив більше чи ворушився швидше, вона була йому навіть на руку. Але син Руді вирішив, що вуха старого слід обстежити, тож ось той і прийшов.

Доктор Мак'юен роздратовано посовався на стільці, прибираючи отоскоп від вуха старого Руді.

— Було б не зайве, якби ви трохи вимили з вух бруду, — ущипливо сказав він.

Такий злий гумор був нетиповий для Мак'юена, але того ранку дружина за сніданком продовжила сварку про домашні витрати, яка почалась напередодні ввечері, а потім він виводив свій новенький «олдсмобіль» задки так сердито, що пом'яв задне праве крило.

Зараз же Руді подивився на нього, нічого не розібравши.

— Що ви сказали? — перепитав він.

— Сказав, що було б не зайве... ох, та не звертайте уваги.

Мак'юен задумався, чи цей стан здоров'я старого міг бути спричинений віковими змінами чи невеличкою пухлиною. Випадок був незвичний, і професійна цікавість уже брала гору над дратівливістю.

— Я не почув, — знову сказав старий.

Мак'юен заговорив гучніше.

— Та то нічого! Забудьте! — У цю мить він радів Руді й трохи знітився через власну нестриманість.

У загальному відділенні гладкий терапевт, доктор Тойнбі, дивився на пацієнта, що сидів через стіл від нього, і підкурював нову цигарку від недопалка старої. Обдумуючи його випадок, він відчув гіркоту в роті й вирішив, що на тиждень-два відмовиться від китайської їжі; з огляду на те що цього тижня мали відбутись дві вечірки й зустріч клубу гурманів у вівторок, це має бути не складно. Визначивши діагноз, він глянув у вічі пацієнту й суворо промовив:

— У вас надмірна вага, тож я посаджу вас на дієту. І курити теж краще покинути.

Десь за сто метрів від місця, де приймали спеціалісти, міс Мілдред, старший діловод у Трьох Округах, рясно піт-ніла, біжучи людним коридором першого поверху. А забачивши, як той, за ким вона гналася, зник за поворотом, вона попри незручності ще надала ходу. — Докторе Пірсон! Докторе Пірсон!

Коли вона наздогнала його, літній штатний патологоанатом зупинився. Він перемістив чималу сигару, яку курив, до кутка рота, а тоді роздратовано спитав:

— Що? Що таке? — Низенька міс Мілдред, метр п'ятдесят п'ять заввишки, а без підборів — просто метр п'десят, неодружена, зіщулилася під гнівним поглядом доктора Пірсона. Але записи, формуляри й картки були її життям.

Вона набралася хоробрості.

— Треба, щоб ви підписали ці протоколи розтинів, докторе Пірсон. Медична рада зажадала додаткових копій.

Якось іншим разом. Я поспішаю. — Джо Пірсон був зовсім не в гуморі.

Міс Мілдред наполягла.

— Будь ласка, докторе. Це лише секунда. Я за вами вже три дні ганяюся.

Пірсон знехотя піддався. Узявши в міс Мілдред папери й кулькову ручку, він підійшов до столу й нашкрябав свої підписи. Він бурчав:

— Я навіть не знаю, що підписую. Що це таке?

— Це справа Говдена, докторе Пірсон.

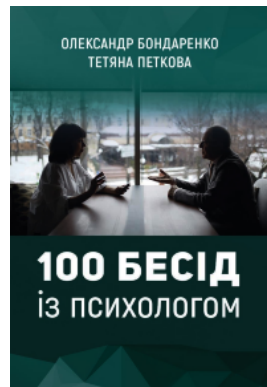
Пірсон бурчав далі.

— У мене багато справ. Я не пам'ятаю цієї.

Рекомендована література

Дівчина, яка мовчить.
Книга 9

100 бесід із психологом

Пасажир №23

Закарбовано на кістках.
Таємниці, які ми залишаємо після себе

Сад кісток

Невиліковно. Історія
медика, у якого закінчилися пацієнти

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ